

“मीठे बच्चे- कदम-कदम श्रीमतमा चलिराख । यो ब्रह्माको मत हो वा शिवबाबाको , यसमा अलमलिनु हुँदैन ।”

प्रश्न:- राम्रो ब्रेनवाला बच्चाहरूले कुनचाहिँ गहन कुरा सहजै बुझ्न सक्छन्?

उत्तर:- ब्रह्मा बाबाले सम्झाइरहनु भएको छ वा शिव बाबाले- यो कुरा राम्रो ब्रेनवाला बच्चाहरूले सहजै बुझ्न सक्छन्। कति त यसमा पनि अलमलिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! बापदादा दुवै सँगै हुनुहुन्छ। तिमी अलमलमा नपर। श्रीमते सम्झेर चल्दै जाऊ। ब्रह्माको मतको जिम्मेवार पनि शिवबाबा हुनुहुन्छ।

ओम् शान्ति । रुहानी बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु भएको छ। तिमीले जानेका छौ- हामी ब्राह्मणले नै रुहानी बाबालाई चिन्छौं। दुनियाँमा कोही पनि मनुष्य मात्रले रुहानी बाबा, जसलाई गड फादर वा परमपिता परमात्मा भन्छन्, उहाँलाई चिनेका छैनन्। जब उहाँ रुहानी बाबा आउनु हुन्छ तब नै रुहानी बच्चाहरूलाई पहिचान दिनुहुन्छ। यो ज्ञान न सृष्टिको आदिमा हुन्छ, न सृष्टिको अन्त्यमा हुन्छ। अहिले तिमीलाई ज्ञान मिलेको छ, यो हो सृष्टिको अन्त्य र आदिको संगमयुग। यस संगमयुगको विषयमा नै थाहा पाएका छैनन् भने बाबालाई कसरी चिन्न सक्छन्। भन्छन्- हे पतित-पावन आउनुहोस्, आएर पावन बनाऊ, तर यो थाहा छैन पतित-पावन को हुनुहुन्छ र उहाँ कहिले आउनु हुन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ- म जो हुँ, जस्तो हुँ, मलाई कसैले पनि चिनेका छैनन्। जब म आएर पहिचान दिन्छु तब मलाई चिन्दछन्। मैले आफ्नो र सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यको परिचय संगमयुगमा एक पटक मात्र आएर दिन्छु। कल्प पछि फेरि आउँछु। तिमीलाई जे सम्झाउँछु, त्यो फेरि प्रायः लोप हुन्छ। सत्ययुगदेखि लिएर कलियुग अन्त्यसम्म कुनै पनि मनुष्य मात्रले म परमपिता परमात्मालाई चिनेका छैनन्। न त ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई चिनेका छन्। मलाई मनुष्यले नै पुकार्छन्। ब्रह्मा-विष्णु-शंकरले कहाँ पुकार्छन्! मनुष्य जब दुःखी हुन्छन् तब पुकार्छन्। सूक्ष्म वतनको त कुरै होइन। रुहानी बाबा आएर आफ्ना रुहानी बच्चाहरू अर्थात् आत्माहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ। ठीक छ, रुहानी बाबाको नाम के हो? जसलाई बाबा भनिन्छ, उहाँको अवश्य कुनै नाम त हुनुपर्छ। अवश्य एउटै नामको गायन छ शिव। यो प्रसिद्ध छ तर मनुष्यले अनेक नाम राखेका छन्। भक्ति मार्गमा आफ्नै बुद्धिबाट यो लिङ्ग रूप बनाएका हुन्। नाम फेरि पनि शिव नै हो। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकै पटक आउँछु। आएर मुक्ति-जीवनमुक्तिको वर्सा दिन्छु। हुन त मनुष्यले नाम लिन्छन्- मुक्तिधाम, निर्वाणधाम तर केही पनि जानेका छैनन्। न बाबालाई चिनेका छन्, न देवताहरूलाई। यो कसैलाई थाहा छैन यहाँ आएर बाबाले कसरी राजधानी स्थापना गर्नुहुन्छ? शास्त्रमा पनि यस्तो कुनै कुरा छैन- परमपिता परमात्मा कसरी आएर आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ? यस्तो होइन सत्ययुगमा देवी-देवतालाई ज्ञान थियो, जुन लोप भयो। होइन, यदि देवताहरूमा यो ज्ञान भएको भए चल्दै आउँथ्यो। इस्लामी, बौद्धी आदि जो छन् उनीहरूको ज्ञान चल्दै आउँछ। सबैले जानेका छन्- यो ज्ञान प्रायः लोप भएर जान्छ। म जब आउँछु तब जो आत्माहरू पतित बनेर राज्य गुमाएर बसेका हुन्छन्, उनीहरूलाई आएर फेरि पावन बनाउँछु। यहाँ राज्य थियो फेरि कसरी गुमाए, यो पनि कसैलाई थाहा छैन त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- बच्चाहरूको बुद्धि कति तुच्छ बनिसकेको छ। म बच्चाहरूलाई यो ज्ञान दिएर प्रारब्ध बनाइदिन्छु फेरि सबै भुल्छन्। कसरी बाबा आउनु भयो, कसरी बच्चाहरूलाई शिक्षा दिनु भयो, त्यो सबै भुल्छन्। यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। बच्चाहरूको

विचार मन्थन गर्ने विशाल बुद्धि हुनुपर्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ— यी जो शास्त्र आदि तिमीले पढ्दै आएका छौ, ती सत्ययुग-त्रेतामा पढ्दै नथ्यौ। त्यहाँ छँदै थिएनन्। तिमीले यो ज्ञान भुल्छौ फेरि गीता आदि शास्त्र कहाँबाट आए? जसले गीता सुनेर यो पद पाए उनले नै जानेका छैनन् भने अरूले कसरी जान्न सक्छन्? देवताहरूले पनि जानेका छैनन्। हामी मनुष्यबाट देवता कसरी बन्यौं? त्यो पुरुषार्थको पार्ट नै बन्द भयो। तिम्रो प्रारब्ध सुरु भयो। त्यहाँ यो ज्ञान कसरी हुन सक्छ? बाबाले सम्झाउनु हुन्छ— यो ज्ञान तिमीलाई फेरि मिलिरहेको छ, कल्प पहिला जस्तै। तिमीलाई राजयोग सिकाएर प्रारब्ध दिइन्छ। फेरि त्यहाँ त दुर्गति हुँदैन। त्यसैले ज्ञानको कुरा पनि हुन सक्दैन। ज्ञान हो नै सद्गति पाउनको लागि। त्यो दिनेवाला एक बाबा हुनुहुन्छ। सद्गति र दुर्गति शब्द यहाँबाट निस्कन्छ। सद्गति त बच्चाहरूले नै प्राप्त गर्छन्। सम्झिन्छन्— हेभनली गड फादरले हेभन रच्योभयो। कहिले रच्योभयो? यो केही पनि थाहा छैन। शास्त्रमा त लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! तिमीलाई फेरि ज्ञान दिन्छु, फेरि यो ज्ञान खतम हुन्छ, त्यसपछि भक्ति सुरु हुन्छ। आधा कल्प हुन्छ ज्ञान, आधा कल्प हुन्छ भक्ति। यो पनि कसैले जान्दैन। सत्ययुगको अवधि नै लाखौं वर्ष भनिदिएका छन्। त्यसैले कसरी थाहा हुन्छ? ५ हजार वर्षको कुरा पनि भुलेका छन् भने लाखौं वर्षको कुरा कसरी जान्न सक्छन्? केही पनि बुझ्दैनन्। बाबाले कति सहजै सम्झाउनु हुन्छ। कल्पको अवधि ५ हजार वर्ष हो। युग नै ४ छन्। चारैको समान समय अवधि १२५० वर्ष हो। ब्राह्मणहरूको यो मिडगेट युग हो। धेरै सानो छ ती ४ युग भन्दा। बाबाले भिन्न-भिन्न रीतिले, नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू सहज रीतिले बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु हुन्छ। धारणा तिमीले गर्नुपर्छ। मेहनत तिमीले गर्नुपर्छ। ड्रामा अनुसार जो सम्झाउँदै आएको छ त्यो पार्ट चल्दै आउँछ। जुन कुरा बताएको थिएँ त्यही आज बताइरहेको छु। इमर्ज भइरहन्छ। तिमीले सुन्दै जान्छौ। तिमीले नै धारण गर्नु र गराउनु छ। मैले त धारण गर्नु पर्दैन। तिमीलाई सुनाउँछु, धारणा गराउँछु। मेरो आत्मामा पार्ट छ पतितलाई पावन बनाउने। जे कल्प पहिला सम्झाएको थिएँ त्यही निस्कइरहन्छ। मैले पहिलादेखि जान्दैनथेँ— के सुनाउँछु। हुन त यिनको आत्माले विचार सागर मन्थन गर्छ। यिनले विचार सागर मन्थन गरेर सुनाउँछन् वा बाबाले सुनाउनु हुन्छ— यो धेरै गहन कुरा हो, यसमा ब्रेन धेरै राम्रो चाहिन्छ। जो सेवामा तत्पर हुन्छन् उनको नै विचार सागर मन्थन चल्छ।

वास्तवमा कन्याहरू बन्धनमुक्त हुन्छन्। उनीहरू यस रूहानी पढाइमा लाग्नु, बन्धन त कुनै छैन। कुमारीहरूले राम्रोसँग ज्ञान लिन सक्छन्। उनले यही पढ्नु र पढाउनु छ। उनले कमाई गर्नु पर्ने आवश्यकता नै छैन। कुमारीले यदि राम्रोसँग यस ज्ञानलाई बुझे भने सबैभन्दा राम्रो हुन्छ। समझदार छन् भने यस रूहानी कमाईमा लाग्छन्। कति त सोखले लौकिक पढाइ पढिरहन्छन्। सम्झाइन्छ— यसबाट कुनै फाइदा छैन। तिमी यो रूहानी पढाइ पढेर सेवामा लाग। त्यो पढाइ त कुनै कामको छैन। पढेर गृहस्थ व्यवहारमा जान्छन्। गृहस्थी माता बन्छन्। कन्याहरू त यस पढाइमा लाग्नुपर्छ। कदम-कदम श्रीमतमा चलेर धारणामा लाग्नुपर्छ। मम्मो सुरुदेखि आइन् र यस पढाइमा लागि हालिन्, कति कुमारीहरू त छोडेर गए। कुमारीहरूलाई राम्रो अवसर छ। श्रीमतमा चले भने धेरै फस्टक्लास हुन्छन्। यो श्रीमत हो वा ब्रह्माको मत हो— यसमा नै अलमलमा पर्छन्। फेरि पनि यो बाबाको रथ हो नि। यिनबाट कुनै भूल भयो, तिमी श्रीमतमा चलिरह्यौ भने उहाँले आफैँ ठीक गर्नुहुन्छ। श्रीमत पनि यिनीद्वारा नै मिल्छ। सधैं सम्झिनुपर्छ— श्रीमत मिल्छ, फेरि जे भए पनि जिम्मेवार स्वयं हुनुहुन्छ। यिनीबाट केही भयो, बाबा भन्नुहुन्छ— म जिम्मेवार छु। ड्रामामा यो रहस्य भरिएको छ। यिनलाई पनि सुधार्न सक्छु। फेरि पनि बाबा

हुनुहुन्छ नि। बापदादा दुवै सँगसँगै हुनुहुन्छ त्यसैले अलमलमा पर्छन्। थाहा छैन शिवबाबा भन्नुहुन्छ— वा ब्रह्माले भन्नुहुन्छ। यदि शिव बाबाले नै मत दिनुहुन्छ भनेर सम्झन्छौं भने कहिल्यै पनि विचलित हुँदैनौं। शिवबाबाले जे सम्झाउनु हुन्छ— त्यो सही नै हुन्छ। तिमीले भन्छौं— हजुर नै हाम्रो बाबा, टिचर, गुरु हुनुहुन्छ। त्यसैले श्रीमतमा चल्नुपर्छ नि। जे भन्नुहुन्छ त्यस अनुसार चल। सधैं सम्झ शिवबाबाले भन्नुहुन्छ। उहाँ हुनुहुन्छ कल्याणकारी, यिनको जिम्मेवारी पनि उहाँ माथि छ। उहाँको रथ हो नि। अलमलमा किन पर्छौं? थाहा छैन यो ब्रह्माको राय हो वा शिवबाबाको? तिमीले किन बुझ्दैनौं— शिव बाबाले नै सम्झाउनु हुन्छ। श्रीमतले जे भन्छ, त्यही गर्दै गर। अरूको मतमा तिमी किन आउँछौं? श्रीमतमा चलेमा कहिल्यै अत्यास आउँदैन। ज्ञानमा चलन सक्दैनन् त्यसैले अलमलमा पर्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले श्रीमतमा निश्चय राख्यौं भने म जिम्मेवार छु। तिमीले निश्चय नै राख्दैनौं भने म पनि जिम्मेवार हुन्नँ। सधैं सम्झ श्रीमतमा चल्नु नै छ। उहाँले जे भन्नुहुन्छ, चाहे प्यार गर, चाहे मार.... यो उहाँको लागि गायन हो। यसमा लात आदि हान्ने त कुरा होइन। तर कसैलाई निश्चय बस्न धेरै मुश्किल हुन्छ। निश्चय पूरा बस्यो भने कर्मातीत अवस्था हुन्छ। तर त्यो अवस्था आउन पनि समय लाग्छ। त्यो हुन्छ अन्त्यमा, यसमा निश्चय धेरै अडोले चाहिन्छ। शिव बाबाबाट त कहिल्यै कुनै भूल हुन सक्दैन, यिनीबाट हुन सक्छ। यी दुवै छन् सँगसँगै। तर तिमीले निश्चय पनि राख्नुपर्छ— शिव बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, त्यसमा मलाई चल्नु छ। शिव बाबाको श्रीमत सम्झेर चलिराख। उल्टो पनि सुल्टो हुन्छ। कहीं नबुझ्न पनि सक्छौं। शिवबाबा र ब्रह्मा बाबाको मुरलीलाई पनि धेरै राम्ररी बुझ्नुपर्छ। बाबाले भन्नुभयो या यिनले भने। यस्तो पनि होइन ब्रह्माले केही पनि बोल्दैनन्। तर बाबाले सम्झाउनु भएको छ— ठीक छ, मानौं यी ब्रह्माले केही पनि जानेका छैनन्, शिव बाबाले नै सबै कुरा सुनाउनु हुन्छ। शिवबाबाको रथलाई स्नान गराउँछु, शिवबाबाको भण्डाराको सेवा गर्छु— यो याद रह्यो भने पनि धेरै राम्रो। शिव बाबाको यादमा रहेर जुनसुकै कार्य गरे पनि धेरै अगाडि जान सक्छौं। मुख्य कुरा हो नै शिव बाबाको यादको। अल्फ र बे। बाँकी हो विस्तार।

बाबाले जे सम्झाउनु हुन्छ— त्यसमा ध्यान दिनुपर्छ। बाबा नै पतित-पावन, ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। उहाँले नै पतित शूद्रलाई आएर ब्राह्मण बनाउनु हुन्छ। ब्राह्मणहरूलाई नै पावन बनाउनु हुन्छ, शूद्रलाई पावन बनाउनुहुन्न यी कुरा कुनै भागवत आदिमा छैनन्। थोरै-थोरै शब्द छन्। मनुष्यहरूलाई यो कुरा पनि थाहा छैन— राधा-कृष्ण नै लक्ष्मी-नारायण हुन्। अलमलमा पर्छन्। देवताहरू त हुन् नै सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी। लक्ष्मी-नारायणको डिनायस्टी, सीता-रामको डिनायस्टी। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! याद गर, लाखौं वर्षको त कुरा होइन। हिजोको कुरा हो। तिमीलाई राज्य दिएको थिएँ। यति अथाह धन दौलत दिएको थिएँ। म बाबाले नै तिमीलाई सारा विश्वको मालिक बनाएको थिएँ, अरू कुनै खण्ड थिएन, फेरि तिमीलाई के भयो! विद्वान, आचार्य, पण्डित कसैले यी कुरालाई जानेका छैनन्। बाबाले नै भन्नुहुन्छ— अरे, तिमीलाई राज्य-भाग्य दिएको थिएँ नि। तिमीले पनि भन्छौं, शिवबाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई यतिका धन दिएको थिएँ, फेरि तिमीले कहाँ गुमायौं! बाबाको वर्सा कति जबरदस्त छ। बाबाले नै सोध्नुहुन्छ वा बाबा जानु भयो भने मित्र-सम्बन्धीहरूले सोध्छन्। बाबाले तिमीलाई यतिका पैसा दिनु भयो, सबै कहाँ गुमायौं? उहाँ त बेहदको बाबा हुनुहुन्छ। बाबाले नै कौडीबाट हीरा जस्तो बनाउनु भयो। यति ठूलो राज्य दिएँ फेरि पैसा कहाँ गयो? तिमीले के जवाफ दिन्छौं? कसैको पनि समझमा आउँदैन। तिमीलाई थाहा छ। बाबाले ठीक कुरा सोध्नुहुन्छ— यति कंगाल कसरी बन्यौं! पहिला सबै कुरा सतोप्रधान थियो फेरि कला कम हुँदै गयो त्यसपछि सबै कुरा कम हुँदै गयो। सत्ययुगमा त सतोप्रधान थिए, लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो। राधा-कृष्णको भन्दा लक्ष्मी-नारायणको नाम प्रख्यात छ। उनीहरूको कुनै ग्लानि लेखेका छैनन् अरू सबैको लागि निन्दा गरेका छन्।

लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा कुनै दैत्य आदिको कुरा बताउँदैन। त्यसैले यी कुरा बुझ्नु पर्ने कुरा हुन्। बाबाले ज्ञान धनले झोली भरिरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! यस मायासिँग होसियार होऊ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) समझदार बनेर सच्चा सेवामा लाग्नु छ। जवाफदेही एक बाबा हुनुहुन्छ, त्यसैले श्रीमतमा संशय ल्याउनु हुँदैन। निश्चयमा अडोल रहनु छ।

२) विचार सागर मन्थन गरेर बाबाको सबै शिक्षामा ध्यान दिनु छ। स्वयंले ज्ञानलाई धारण गरेर अरूलाई सुनाउनु छ।

वरदान:- आफ्नो प्रत्यक्ष प्रमाणद्वारा बाबालाई प्रत्यक्ष गर्ने श्रेष्ठ तकदिरवान भव कुनै पनि कुरालाई स्पष्ट गर्नको लागि अनेक प्रकारका प्रमाण दिइन्छ। तर सबैभन्दा श्रेष्ठ प्रमाण प्रत्यक्ष प्रमाण हो। प्रत्यक्ष प्रमाण अर्थात् जो हौ, जसका हौ उहाँकै स्मृतिमा रहनु। जो बच्चाहरू आफ्नो यथार्थ वा अनादि स्वरूपमा स्थित रहन्छन्, उनीहरू नै बाबालाई प्रत्यक्ष गर्ने निमित्त हुन्। उनीहरूको भाग्यलाई देखेर भाग्य बनाउनेको याद स्वतः आउँछ।

स्लोगन:- आफ्नो दया दृष्टिद्वारा हर आत्मालाई परिवर्तन गर्नेहरू नै पुण्य आत्मा हुन्।